

Анђелно Вулетић

НЕПРЕСУШИВОСТ КРИКА

кроз чађаву прашину мрака
урнебес никако не може издушити горе
само травама кроз коријење
прошишти вртоглаво језа с црвеним рубом око
мртвачке главе

на црној застави-МА СКЛАЊАЈ СЕ КУД ГОД
ЗНАШ И МОЖЕШ

згасла нам лица давно
те коже чавлима разапете

а онда око оно мало заосталих мрва живота
гдје било просутих
(нек се свако до ноката претражи)
голи вратови-НЕ ДАМ ТИ гладне очи-НЕ ДАШ МИ
покољ до искапи заметну

раскидачи на себи
(гледај докле ти драго
ти само гледај) и тишину још увијек тиктакајуће смрти
разнесу
ни лишће не би росу

ал узалуд одозго притискивати
натрпавати макар и молитве
узалуд од адамовог ребра овог дана еву заборави
клесати

камен с гвожђем у мржњу мијесити
сва жалосна мора мјешинама вјетрова у небо пљускати
доље све је свршено (еј касно си се родио)
поравњено (и за бој се касно спремио)

црви безнадно крстаре не знајући куд им је измакао
како је то крик мртав побјегао
зар је истина да је могао
је ли ико жив то видио

а вуци су сити кренули опет уз планину без врха
а подножја изгубљеног
(није то тешко)

а ту на гробу једна жалосна врба
крај овог двије црне драче
на мом пет црвених коприва
на твом брате девет завичајних пелина ниче па јеца
(поруке мртвих за небо нек се вежу)
зелени се па шуми
нас наставља па тихо

никад неће бити свршено
(давно су већ и ријеке обале погубиле)

поравнано поготову

то теку непресушава сунца настављања
окупа и отријезни
да нас све звјезданије нада нешто пријесна из грања

данас све звјездан није на дане што прије сна
изграња

А ЗНАМ ШТО МЕ ЧЕКА

Кад путујем

Нагињем се кроз прозор

Кад сањам

Лебдим над провалијом

Кад бројим кораке

Увијек је један више

А не пада ми ни на памет

Нити помишљам

Да се упитам

Хоћу ли зазидати прозор

Хоћу ли сажећи сан

Хоћу ли одсјећи корак

Нити питам нити помишљам

А знам што ме

Чека

Ако и сутра будем путовао

Као и јучер

Ако и даље будем сањао као и досад

Над понором

У ЗАЛАЗАК СУНЦА

Мој крик у залазак сунца

није ништа друго

до мој

властити

надгробни

споменик,

који ми пада на главу

док још корачам,

животом.